

Juryrapport 2014

Amateur Theater Festival Rotterdam 2014

De Gouvernestraat, 21 en 22 November 2014

JURY

Gerrit Timmers (voorzitter)
Marieke Dijkwel
Dennis van Galen
Levi Olthof (notulen)

De jury beschouwt de voorstelling 'Doodrijp' van de theatergroep Festes als de winnaar van het Amateur theaterfestival Rotterdam 2014. We werden meegenomen van hoogtepunt naar hoogtepunt door het integere spel van de twee acteurs. De twee spelers waren goed aan elkaar gewaagd en er werd geraffineerd gebruik gemaakt van de ruimte met overigens zeer eenvoudige middelen. Een poëtische tekst die bij menig acteur pretentius wordt (hemel weer een intellectuele uitspraak die ik moet onthouden) maar die hier volkomen natuurlijk was en toch poëtisch bleef.

FESTES – Doodrijp

REGIE: Stephan W. Zeedijk

SPEL: Agaath van Dijk en Dim Rossen

Arme Bonke, arme Zwaan ... Daar staan ze: achter hun marktkraampje. Met hun koffiekannetje en hun kiwi's. Met en zonder elkaar. Nergens hoop, nergens troost. Als Bonke een zelfmoordpoging doet door een jerrycan aan zijn mond te zetten en Zwaan dat net op tijd weet te verhinderen, resteren daarna alleen kleine zinnnetjes waarmee ze elkaar op- en afbouwen.

Peer Wittenbols is met zijn gestileerde, puntige taal en zijn droogkomische omdraaiingen een geliefd theaterschrijver maar zijn teksten zijn niet zonder risico. Te vaak worden opvoeringen opgehangen aan die zinnnetjes en wordt de impact van dit intellectuele toneel onderschat. Timing, spel en voorstelling gaan ten koste van de weerbarstige tekst. "Ze moeten jou opzetten en inzetten tegen iets ergs" – krijg het maar eens ingeleefd gespeeld. Festes lijkt hier overigens geen enkele moeite mee te hebben.

Vanaf het eerste moment hebben deze spelers de volle aandacht van de jury. Bonke en Zwaan zijn in deze aankleding personages waar je bijna onmiddellijk van gaat houden. Hij (overall, laarzen) is scherp en hard maar dwars door zijn oneliners schemert de wanhoop. Zij (mutsje, laarzen) is behulpzaam en innemend maar net zo goed angstig en kwetsbaar. Bijna terloops doorlopen de spelers het hele spectrum aan emoties: angst, woede, liefde, verdriet – maar nergens krijgt één emotie de overhand. Als Bonke op zeker moment aan de zaal vraagt wie er ongelukkig is, is het muisstil. Niemand durft zijn hand op te steken.

Het spel is ongekend gelaagd: Agaath van Dijk en Dim Rossen zijn op elkaar ingespeeld en aan elkaar gewaagd. De tekstbehandeling is lichtvoetig en ontstijgt op zeker moment de humor. Daarmee is niet gezegd dat deze interpretatie niet grappig is – het tegendeel is waar – maar tegen de tijd dat de laatste, (komische) zin wordt uitgesproken – "Ik wil neuken in de keuken" – is het lachen je wel vergaan. Daar staan ze, zo naakt als alleen mensen met kleren kunnen zijn. Bijgevolg verwijst de scene niet alleen meer naar het theatrale gegeven van de komische taal, maar ook naar een dagelijkse realiteit, naar pijnen, hunkeringen en de onverwachte tederheid van alledag.

Er wordt optimaal gebruik gemaakt van de ruimte, het decor is geraffineerd en doeltreffend. De regie staat volledig in dienst van de droefgeestige zwanendans tussen Bonke en Zwaan. FESTES laat hier zien wat theater vermag met een aanpak die de wijsheid van jaren verraad. Geen verdere op- of aanmerkingen.